

Reconstitució de l'amor

A la dona dels núvols

Camine sota la pluja i no em mulle.
Mire el sol de forma indefinida
i no m'encegue.
Passege sobre el mar i no m'enfonse.
Perd la vista i és quan veig més clar.
Robe temps a tothom per regalar-te'l.
Reste hores i més hores solitàries
i és com més íntim sóc amb tu.
Em desmemorie i m'engronsa el tren
on et viu per primera vegada.
M'oblidge de tot allò escrit per a tu
i em criden paraules novelles.
El vent s'aquieta i és quan m'enlaire.
Totes les obscuritats em cerclen
i véns com foc de sant Elm.
Tremole a la fi de la línia i un gris
de tempesta m'inicia una de nova.
S'ascla el cel i recorde la pell teua,
petit horitzó.

Cau la foscor absoluta
i un ball de lluernes m'envolta.
Dels dits floreix la disbauxa
i els batecs mussiten aromes de núvols.
Un, tres, cinc, set jorns de desert,
però les dunes canten melodies.
Estimar-te quan siga pols
i l'amor de l'univers s'haja perdut.

Arribat ací, encara fas preguntes?

No mai més hauries de comprendre cap poema.

Simplement fes-ho vida